

Publicerad 2015-11-04 15:29 av Bengt H

Tvehågsen

Hon tvekade. Skulle hon gå över eller skulle hon stanna där hon var. Där borta var vackert, men det visste hon inte. Där hon stod var underbart, men det var ingenting hon kände.

Så såg hon en gammal vän på andra sidan. De hade varit tillsammans sedan förskolan, men höll nu på att glida isär. Ibland är det så att man inte längre har någonting gemensamt.

Så tänkte hon i alla fall och bestämde sig för att stå kvar. Och hon stod där länge. Åtminstone som det kändes. Och som det känns, det är så länge man står. Det gick ännu längre tid, men ingen märkte det utom hon.

Så mindes hon något hon läst en gång som liten. Det var en vacker saga. Och hon blev lätt till sinnet. Hon hörde skön fågelsång och skrattade inombords åt de fallande löven.

Hon andades ut och tänkte att hon inte får vara sen till middagen. Hon började sakta gå, för hon tänkte, tänk om någon trodde att hon var tvehågsen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bengt H med Poeter.se id #16973 innehar upphovsrätten